

อาสนวิหารอัสสัมชัญ

ASSUMPTION CATHEDRAL

<http://assumptioncathedral.catholic.or.th/>

คิดสักนิด...สะกิดใจ

ความสุขพลันเกิดขึ้น เมื่อฉันนับหนึ่งสองสาม...

ความรู้ทำให้ทะนงตน สิ่งที่เราเสริมสร้างคือ...ความรัก (1 คร 8:1)

เข่าว่ากันว่า...เยาวชนยุคนี้ช่างน่าสงสาร...จากที่เคยใช้เวลากับการเรียนและทำงาน ตั้งแต่ตื่นนอน จนถึงเวลาเลิกเรียน ก็ใช้เวลาประมาณ 10 ชั่วโมง 6 ชั่วโมงใช้ไปกับการพักผ่อน และความสัมพันธ์กับเพื่อนและสังคม ที่สุดอีกประมาณ 8 ชั่วโมงใช้กับการพักผ่อนเพื่อให้ร่างกายฟื้นคืนสภาพ เพื่อจะได้เริ่มต้นชีวิตในวันใหม่อีกครั้ง...

เยาวชนยุคนี้ช่างน่าสงสาร...หากมองดูดีดี เด็กและเยาวชนสมัยปัจจุบันใช้เวลาที่เกี่ยวข้องกับการเรียน การตื่นนอนที่เร็วขึ้น อาจตีห้าหรืออาจจะช้าอีกสักหน่อยก็ประมาณ 6 โมงเช้า จนเรียนพิเศษหลังเลิกเรียนภาคปกติในโรงเรียนจบลง อีกทั้งต้องฝ่าการจราจรที่อัดแน่น กว่าที่จะถึงบ้านได้พักผ่อนก็เกือบจะสองทุ่มเข้าไปแล้ว สรุปแล้วเวลาที่ใช้ไปกับการเรียนการศึกษาประจำวัน ก็เกือบจะทั้งวันนั่นแหละ หมดเวลาที่จะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์อย่างที่เคยเป็น หลังจากอาบน้ำกินข้าวแล้ว ก็ยังมีชิ้นงานกลับมา นั่งใช้เวลาต่ออีก ไหนจะมีเรื่องของเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น อินเทอร์เน็ต และอื่นๆกว่าจะนอน หลายคนก็เกือบจะเที่ยงคืน สรุปแล้วมีเวลาพักผ่อนเพื่อให้ร่างกายฟื้นคืนสภาพ แทบจะไม่ถึง 5 ชั่วโมงด้วยซ้ำ

ความรู้ทำให้ทะนงตน สิ่งที่เราเสริมสร้างคือ...ความรัก (1 คร 8:1)

“คุ้มค่า”... คำพูดนี้ใครใครก็อยากให้เกิดกับสิ่งที่ตนเองได้ลงแรงไป... มีหลายคนทุ่มเทกับการทำงาน การเรียนอย่างหามรุ่งหามค่ำ ถ้าว่า “คุ้มค่า” ไหมกับสิ่งที่ลงแรงไป คำตอบที่ได้ยิน “ก็คุ้มค่านะสิ...ฉันมีหลายอย่างที่อยากได้ มีหลายสิ่งที่ยอยากเป็น” แต่ที่สุดก็หนีสังขรณ์ไม่ได้ นั่นก็คือ “โรงหมอ” เงินที่ได้มา และสะสมเอาไว้ ที่สุดก็นำไปใส่ไว้ให้กับคุณหมอด้านต่างๆ ซ้ำร้ายเจ้าเงินทองที่หามาได้หลายต่อหลายครั้ง และหลายต่อหลายคน กลับไม่พอ ยังต้องหันจนรอบทิศเพื่อขอร้อง หรือกู้หนี้ยืมสินเพื่อนำมารักษาอาการต่างๆที่เกิดขึ้นกับตนเอง กับบุคคลอันเป็นที่รักของตน นี่หรือที่เราภูมิใจเรียกว่า “คุ้มค่ากับการทุ่มทุนเพื่อความรู้ความสามารถที่วาดหวังว่าจะได้ จะเป็น”

อันที่จริง ไม่ได้ต่อต้านกับการเรียน การศึกษาหาความรู้ความก้าวหน้า แต่หากเราไม่ได้ตั้งหลักให้ดี เราจะหลงทาง และหลายครั้งความรู้ที่เราได้รับ และสั่งสมมากลับทำให้เรามั่นอกมั่นใจ ทะนงตน

ที่สุดกลับปรับเปลี่ยนชีวิตเราให้เป็นเครื่องมือทำลายล้างกันและกัน **ความรู้ที่เป็นพระพรของพระที่มอบให้มนุษย์ และถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น จากพ่อสู่ลูก จากปู่ย่าตายายสู่บรรดาหลานๆ** กลับการเป็นแนวคิด เป็นวิธีสร้างอาวุธเพื่อมาประหัตประหารทำลายล้างกัน

ความรู้ทำให้พะงตน สิ่งที่เสริมสร้างคือ...ความรัก (1คร 8:1)

แต่ก่อนเวลาขับรถจะหงุดหงิดเอาหลายๆเวลามีรถคันหน้าขับช้า...ช้าเอาหลายๆ แบบว่า “ทำไมต้องมาขวางทางเราด้วย ขับช้าทำไมไม่ขับชิดซ้ายตามกฎจราจร ทางขวามีไว้สำหรับรถที่เร็ว และเราก็เร็วกว่า” หรือพอรถที่ขอบขับมาและแซงปาดหน้า “มันอันตรายรู้ไหม...เวลาผมชน ไม่ใช่คุณนะที่เจ็บและต้องรับผิดชอบ เป็นผมต่างหาก ส่วนคุณปาดมาแล้วก็ผ่านเลยไป สบายใจจังนะ...”

แต่เดิมเพื่อไม่ให้รู้สึกผิดที่ไม่ให้อภัยบรรดาผู้ขับซึ่รถบนท้องถนน จึงตั้งคติธรรมส่วนตัวไว้ว่า “**เป็นคนไทยต้องใจดี เป็นคริสตังต้องให้อภัย เป็นพระสงฆ์ต้องให้อภัยแล้วให้อภัยอีก**” แต่ยอมรับตามตรงคติธรรมหลายครั้งก็ถูกเก็บไว้ในที่ลึกลับที่สุด เหตุก็เพราะว่าบางครั้งอารมณ์ก็ควบคุมสติของเรา ยามที่เราารู้สึกเครียด รู้สึกโกรธโมโห คติข้อตั้งใจดีของตนก็พ่ายแพ้ต่อผีปีศาจในใจเรา

เมื่อประมาณ สองถึงสามเดือนที่ผ่านมา ลองใช้วิธีใหม่เข้าช่วยบ้าง **ตั้งใจเวลาขับรถออกจนถึงเวลาที่ขับรถกับเข้าที่จอด จะต้องยอมให้คนอื่นขับรถไปก่อนยามที่เขาขอแทรก ขอแซงอย่างฉุกเฉินหรือยอมให้อภัยยามที่มีรถตัดหน้า ทุกครั้งที่ออกรถ ตั้งใจว่าจะยอมอย่างนี้ 14 ครั้งก่อนที่จะยอมโมโห... และแล้วปฏิบัติภารกิจก็เริ่มขึ้น ผมตั้งตารอคอยให้มีรถมาแซง เผื่อให้มีรถมาปาดหน้า จากที่เคยหงุดหงิดโมโห ผมพูดกับตัวเองหรือคนอื่นที่ร่วมเดินทางว่า... “ครั้งที่หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...” และเผื่อรอคอยครั้งต่อไปเพื่อให้ครบตามที่ตั้งใจไว้ ผมเผื่อรอคอย เผื่อรอคอยอยู่อย่างนั้น**

ความรู้ทำให้พะงตน สิ่งที่เสริมสร้างคือ...ความรัก (1คร 8:1)

สิ่งที่ได้รับกลับมาคือ ตลอดสองสามเดือนที่ผ่านมา... ผมไม่พบการความหงุดหงิดเลยยามอยู่บนท้องถนน ผมสนุกและมีความสุขที่ได้เผื่อรอคอย ได้นับ และได้ยอม-ให้อภัย แม้ว่าจะพบกับคนขับรถนิสัยไม่ค่อยดีก็หลายครั้ง ยังพบรถที่ขับช้า พบรถที่ขับมาปาดหน้ารถของเรา ผมกลับดีใจที่ได้พบกับพวกเขา แต่ก่อนพวกเขาทำให้ผมหงุดหงิด เหนื่อยใจ แต่ตอนนี้ผมเริ่มให้อภัยเขา ให้อภัยแล้วก็ให้อภัยอีก ผมกลับมารู้สึกว่าพวกเขาช่วยผมให้เข้มแข็งขึ้น ช่วยผมให้รักพระได้มากขึ้นผ่านทางรักและให้อภัยพวกเขา

แนวทางการตั้งเป้าหมายด้วยจำนวนครั้งที่จะรักและให้อภัย **ผมคิดว่าน่าจะนำมาใช้กับเรื่องอื่นๆ เหตุการณ์อื่นๆในชีวิตประจำวันของเราได้** เช่น “วันนี้ฉันตั้งใจว่า จะพูดคำว่ายินดี และออกแรงช่วยเพื่อนที่ต้องการความช่วยเหลือให้ได้ สัก 7 ครั้ง” ก็น่าจะช่วยเราให้พัฒนาฤทธิ์กุศลความรักต่อกันและกันให้เติบโตขึ้นในชีวิตเรา...**คุณละตั้งใจไว้อย่างไรบ้างวันนี้...มาลิครับมาร่วมสนุก และฝึกทำตามความตั้งใจที่ดีกันครับ.**

ความรู้ทำให้พะงตน สิ่งที่เสริมสร้างคือ...ความรัก (1คร 8:1) โดย... นกขุนทอง